

Director Editorial: Juan Rubio.
Redactor Jefe: José Lorenzo.
Coordinador: Jordi Llisterrí.
jllisterrí@vidanueva.es
Diseño: Sonsoles Hernández.

VidaNueva.es

VN Catalunya

Mayo 2012 · Nº 1

141028

Gràcies

El semanario de información religiosa *Vida Nueva*, con más de cincuenta años de compromiso en ofrecer una voz evangélica, propositiva, eclesial y en la línea del Vaticano II, en donde tuvo su aire fundacional, pone hoy un acento más a su trayectoria. Lo hace con una apuesta, dentro de su línea editorial, en Cataluña, con este suplemento que, mensualmente, los lectores de Cataluña podrán encontrar junto con su número habitual. Tras celebrar el 50º aniversario en 2008, *Vida Nueva* llevó su servicio informativo a Colombia y México. Pronto lo hará en Argentina y el Cono Sur de América. Antes hemos querido arraigarnos más en esta tierra con este suplemento, *Vida Nueva Catalunya*. La riqueza de estas iglesias y de esta sociedad abren la puerta a nuestra voz. Os damos las gracias, a la vez que os ofrecemos lo que somos, conscientes de que una comunicación respetuosa es fundamental para enriquecer la comunión. No puede haber comunicación sin comunión, ni viceversa. Agradecemos la acogida al proyecto y ofrecemos nuestras páginas. Estamos aquí para sumar y aprender más de la rica y plural realidad de la Iglesia que peregrina en estas tierras catalanas. Moltes gràcies!

JUAN RUBIO
Director de *Vida Nueva*

TERRA DE DIÀLEG

No es muy habitual que cuando se emprende una campaña de difusión bíblica se cuente para hacerlo con personas agnósticas o no creyentes. Así pasó en la edición popular de la Biblia completa en catalán por 10 euros que publicaron conjuntamente el pasado año las principales editoras bíblicas de Cata-

luña. Y no solo el apoyo formal en un acto de presentación en el Palau de la Música. La misma edición contaba con la introducción de dos biblistas, junto con la del filósofo **Rafael Argulloll**. Un intelectual que no se encuadra en el mundo eclesial introducía la Biblia escribiendo que es “un libro imprescindible también para los no

El encuentro entre creencia y agnosticismo

JORDI LLISTERRI

creyentes que quieren comprender el mundo y descubrir la belleza, a menudo turbulenta, de la vida”.

Es un ejemplo práctico de la permeabilidad entre sectores confesionales y no confesionales que ha habido en Cataluña en los últimos años. En este *humus* aterriza el Atrio de Gentes, que llega a Barcelona el 17 y el 18 de mayo con las tres sesiones que se realizarán en sedes de referencia para la cultura catalana, como el Museu Nacional d'Art de Catalunya, la Universitat de Barcelona y el Institut d'Estudis Catalans, y que se clausurará con un diálogo poético-musical en la Basílica de la Sagrada Família.

El filósofo y teólogo **Francesc Torralba**, uno de los participantes en el Atrio, enmarca los antecedentes de esta situación en el diálogo que ya se producía durante los años sesenta entre cristianos y marxistas, en el que “se buscaban los elementos en común y también las diferencias entre una y otra cosmovisión. **Comín, Valverde, Dalmau**, el obispo **Carrera...** son algunos hitos para recordar”.

También el teólogo **Antoni Matabosch**, primer presidente de la Fundació Joan Maragall, habla de esta época, en la que sitúa el Centre Eiximenis de **Jaume Lorés**, al padre **Josep Maria Bardés, Félix Martí, Pere Lluís Font...**, como referentes de los puentes entre el cristianismo y el mundo cultural e intelectual. Matabosch, que participó con otros sacerdotes en el encierro de 300 intelectuales en Montserrat en 1970, explica que en aquellos años vinculaba mucho “un sentido de justicia prepolítica, de trabajar para conseguir un país democrático y la autonomía”. Un diálogo y un encuentro que no era tan intelectual o antropológico como de objetivos comunes.

El interés por comprender el discurso religioso crece

Apoyo civil a la presentación de la Biblia en el Palau de la Música, en 2010

Pero son esas raíces las que llevan a la situación actual, según Torralba, “ahora más imprevisible porque los creyentes se encuadran en distintas tradiciones filosóficas y los no creyentes, también. Pero a la vez, es un diálogo que en Cataluña no se confunde con la disputa política bipartidista. Hay creyentes que militan en distintas opciones políticas, pero pasa lo mismo con los no creyentes. Esta distinción hace más posible y fluido el diálogo”.

El poeta **Carles Torner**, director de *Qüestions de Vida Cristiana*, revista sobre pensamiento y cultura impulsada desde Montserrat, afirma que la situación más minoritaria del cristianismo en Cataluña “no quiere decir que la religión haya desaparecido”. “Hay una generación que hemos vivido en los últimos treinta años el hundimiento de lo sagrado cristiano en la sociedad catalana”, pero “los cristianos también hemos de ver el nihilismo, el actual imperio del lenguaje economicista en todos los ámbitos de la vida, como una oportunidad para la fe. Desde el diálogo”, apuesta Torner.

En los últimos años, una de las apuestas más claras por el diálogo con la sociedad lo ha protagonizado la Fundació Joan Maragall. Recoge el trabajo realizado desde la pastoral universitaria de Barcelona, uno de

Cultura catalana, frontera i acollida

És gairebé impossible pensar en la construcció de la cultura catalana i de la nostra història sense la referència del cristianisme i de la configuració de l'Església catòlica com un component principal. Som una cultura mil·lenària nascuda en part a l'interior dels monestirs que encara avui trobem distribuïts al llarg del nostre territori. Monestirs que van actuar com a punta de llança de la culturització i de la vertebració social de les viles de Catalunya medieval. Sense cap mena de dubte, l'Església catòlica ha tingut un paper constituent en la nostra vida cultural i política.

Hem estat i som una terra de frontera i d'acollida. I l'Església catalana també ho és. En molts moments de la nostra història ha actuat com a definidora de la nostra identitat i, alhora, el seu caràcter ecumènic en les darreres dècades ha contribuït a la convivència i a la cohesió social. L'intercanvi entre diferents cultures i costums sempre ha estat present a la nostra terra. Hi han conviscut jueus, musulmans i cristians al llarg de segles i aquesta pluralitat ja és part de la nostra identitat cultural. Els catalans som gent de pacte i de diàleg. I l'Església catòlica ha tingut un paper destacat en aquest procés civilitzador, en aquest llarg camí per construir un país plural i obert, un país amb convicció democràtica i culturalment fort.

L'Atri dels Gentils és un punt de trobada entre creients i no creients. És, com Catalunya, terra de frontera i alhora espai d'acollida, un lloc de pau i de respecte, d'integració i no pas d'obligació. L'Atri dels Gentils és un procés de cerca d'espais comuns, i en aquest sentit Catalunya és un lloc idoni per a aquesta trobada. Hem construït el nostre país a base d'acollir persones d'orígens diversos, de dialogar entre nosaltres, d'integrar noves maneres de fer, mantenint al mateix temps tradicions i valors fonamentals.

En el interior de la Sagrada Família se clausurarán las sesiones del Atrio

los ambientes más secularizados en los que se fijó el Cardenal **Jubany** para constituir este espacio de diálogo fe-cultura en 1989. “Siempre nos hemos propuesto incidir, con voluntad de discernimiento y diálogo, en los ámbitos de la cultura y

de la Iglesia, en la interacción que hay entre ellos, y alejándose tanto de los fundamentalismos religiosos como de su réplica laicista”, explica Antoni Matabosch. “Si lo que hemos hecho desde nuestra fundación no se entiende como Atrio de los Gentiles,

LOS OTROS ATRIOS DE LOS GENTILES

El pasado mes de abril, un diàleg entre el filòsof **Francesc Torralba** i el escriptor **Vicenç Villatoro** desbordó el auditorio de la Facultat de Comunicació Blanquerna. El concurrido encuentro se dio en la presentación del libro *Amb Déu o sense Déu*, un cruce epistolar entre un catòlic i un agnòstic. La editorial Fragmenta lo publicarà pronto en castellano. Pero el éxito de esta iniciativa editorial no es nuevo en Cataluña. En las editoriales católicas o en las revistas cristianas es habitual abrir el debate social a autores no católicos. Así lo ha hecho desde 1958 *Qüestions de Vida Cristiana*, o en los años 60 y 70 la editorial Nova Terra. Más recientemente, tuvo gran repercusión la edición catalana de *En què creuen els qui no creuen*, el diàleg entre **Umberto Eco** y el Cardenal **Martini**, publicado en 1998. De esta iniciativa nacieron otras como las *Cartes creuades des de la fe i l'agnosticisme*, una selecció de los artículos publicados en la revista *Foc Nou* que recogía el diàleg temàtic entre diez personalidades catalanas sobre política, ciencia, valores, el mal o el futuro de la religión. También se realizó una presentación, presidida por el obispo **Joan Carrera** y el presidente del Parlament **Joan Reventós**. Agotada la edición en catalán, Desclee las publicó en castellano. Poco después, Cristianisme i Justícia promovió en Barcelona un debate entre el teólogo **José Ignacio González-Faus** y el sociólogo **Ignacio Sotelo**, a partir del libro *Sin Dios o con Dios*, de Ediciones HOAC. Una pequeña muestra de los “otros” atrios de los gentiles que ya se han podido ver en Cataluña en los últimos años.

Villatoro y Torralba

FACULTAT DE COMUNICACIÓ BLANQUERNA

→ es que no se entiende nada”. Y asegura que, “en estos más de veinte años, no me he encontrado con gente no creyente invitada a la Fundació Joan Maragall que dijera que no”.

Además de la experiencia de Barcelona, durante los últimos años otras diócesis de Cataluña han puesto en marcha iniciativas similares de diálogo con el mundo cultural, como el IREL de Lleida, o más recientemente, la Cátedra de Pensamiento Cristiano de Urgell.

Pero la relación con el mundo no eclesiástico no se limita al ámbito cultural o intelectual. Uno de los ejemplos es el Instituto Borja de Bioética, fundado en 1976 por el jesuita **Francesc Abel**, y que hoy cuenta con el apoyo de la Orden Hospitalaria de San Juan de Dios. La actual directora, la doctora y religiosa **Marga Bofarull**, explica que “desde sus inicios, el Centro Borja de Bioética ha querido ofrecer una plataforma de diálogo entre la fe cristiana y otras visiones del mundo y sistemas éticos”. Se trata de una tarea en un campo tan práctico como complejo, en el que se busca “ampliar el mínimo ético social”. “Tenemos la obligación de buscar el bien común, profundizando en la fundamentación científica, filosófica y teológica”, dice Bofarull, con el diálogo como vía para llegar a este objetivo: “El diálogo está en la base de la Bioética”.

¿Y el mundo cultural no católico está por la labor? Torralba es poco partidario de hacer generalizaciones de “un mundo plural”, pero reduce a “algunos grupúsculos marginales de carácter laicista” la oposición a este encuentro, de la misma manera

ARXIU FUNDACIÓ JOAN MARAGALL

Los poetas **Pere Gimferrer** y **David Jou** en un acto de la Fundació Joan Maragall

“MONTSERRAT ES FE Y CULTURA”

Sin duda, en el encuentro entre creyentes y no creyentes, el referente en Cataluña siempre ha sido Montserrat. La devoción a la Moreneta se extiende en todas las parroquias y comunidades cristianas, pero su actividad de protección del catalán, la cultura y la disidencia política durante el franquismo, ha convertido a Montserrat en punto de encuentro permanente. Hoy continua este reconocimiento, según valora **Carles Torner**, ya que “la red de instituciones y de iniciativas culturales vinculadas a Montserrat siempre ha tenido la característica benedictina de la hospitalidad: acoger a todos, dialogar con todos y buscar con todos la verdad”. **Lluís Duch**, **Cebrià Pifarré**, **Hilari Ragner** o el reciente Premi d'Honor de les Lletres Catalanes, **Josep Massot**, son algunos de los nombres de los monjes que continúan validando que “Montserrat es fe y cultura”

que en el ámbito creyente están los que “no manifiestan ningún interés por comprender el punto de vista agnóstico o ateo”. Lo que hay es “un grupo importante, no irrelevante, que siente interés por los temas humanos y sociales y que se interesa por comprender las razones del discurso religioso”. “Un interés que ha ido *in crescendo*”, según Torralba, protagonista en primera persona de varios de los debates entre creyentes y no creyentes que se han realizado en Cataluña en los últimos años.

Matabosch cree que, en general, este diálogo interesa más en ámbitos confesionales, pero añade que, “entre los no creyentes, hay muchos interrogantes”. Lo que tiene claro

“es que no nos ven como unos que vamos a convertirlos, sino que vienen porque les interesa lo que hacemos”.

Torner plantea la presencia en este ámbito desde “la oferta tranquila de nuestra tradición” y de “situarse, con paz y sosiego, en una posición que es de contracultura”, que incluye elementos como la interpelación, la crítica, la admiración, la vida interior, el compromiso con los pobres, así como “una palabra pública contra la privatización de Dios”.

Carles Torner concluye con la importancia de “los signos de nueva vitalidad del diálogo fe-cultura, que se expresan claramente en la reivindicación de la Biblia como texto central de nuestra cultura”.

L'esperit de l'Atri dels Gentils

ARMAND PUIG I TÀRRECH

Degà-president de la Facultat de Teologia de Catalunya,
entitat organitzadora de l'Atri dels Gentils Barcelona 2012

La convocatòria de l'Atri dels Gentils a Barcelona s'inscriu en una opció decidida de l'Església a favor del diàleg entre persones de sensibilitats diverses en el terreny religiós, però que coincideixen en un projecte cultural que es vol humanista i que no defuig les grans preguntes. És sabut que, com va subratllar **Joan XXIII**, allò que permet el diàleg és retrobar-se en allò que uneix i posar entre parèntesi allò que separa. Però aquest mètode no amaga les diferències, no és un irenisme fàcil sinó una aposta valenta per l'intercanvi i la comprensió de l'altre. Trobar un terreny comú és fonamental.

En el nostre cas, aquest terreny comú és l'àmbit de la recerca, de la nostàlgia o de la pregunta pel Déu desconegut, amb qui l'esperit humà pot arribar a "entrar en relació" quan esdevé capaç de saltar les barreres que el limiten. No es tracta tan sols de constatar que la persona humana és, naturalment, religiosa, que tendeix vers el Transcendent i anhela el repòs que Aquest dona. Cal tenir present que partint de la increença es pot arribar a albirar un rostre que era desconegut o poc nítid. Hi ha, doncs, camp per córrer. L'Atri no és proselitista ni circumstancial, és una apel·lació a la sinceritat interior de tots els qui hi participen.

D'altra banda, no hi ha persona humana que no experimenti, amb més o menys intensitat, els harmònics que la configuren. Entre aquests harmònics hi ha la bellesa, la capacitat que una persona o una cosa tenen d'atraure i d'alegrar el cor. La bellesa és com el vi, el qual, com diu la Bíblia, "alegra el cor de l'home" (Salm 104,15). No hi ha joia més gran que l'espiritual ni una joia més completa que la que surt de l'admiració. La capacitat de meravellar-se i de quedar esbalaït té a veure amb el fet que l'ésser humà pot cercar la transformació d'un mateix i, per tant, pot transformar el món. Per això, la recerca de la bellesa no és un pur gaudi esteticista, individual. La bellesa existeix en l'altre i com a tal ha de ser buscada. Si algú la busqués al marge de l'altre, es convertiria en pur narcisisme.

L'art és una barreja explosiva de creació i de recreació. No hi ha art sense referents, nous o vells, que van sedimentant i que porten a entendre allò nou com una evocació –no una pura repetició–. La força d'una obra d'art rau en el fet que es transcendeix a si mateixa, que porta més enllà i introdueix en un món que ni el mateix artista sospitava. I, tanmateix, és un món real que molts comparteixen i capten amb els sentits i amb l'emoció que els reuneix. L'Atri de Barcelona pretén ser, per ell mateix, una obra d'art, en la qual l'art, la bellesa i la transcendència es manifestin profundament entrelaçats. El repte és assolir la síntesi, considerar la companyia (im)perceptible del Déu desconegut.

MUSEO NACIONAL DE ARTE DE CATALUNYA

El diàleg és una aposta valenta,
no amagar les diferències

“El diàleg és una actitud intrínseca al cristianisme”

JORDI LLISTERRI

És el teòleg de referència a Catalunya. No només ara pels seus venerables 86 anys, sinó sobretot per la permeabilitat del seu pensament entre els sectors més populars de l'Església. La seva preocupació constant ha estat la mirada al món, la societat i la cultura en que el cristianisme vol fer-se present. Així ha estat reconegut com a interlocutor qualificat per sectors intel·lectuals desvinculats de l'Església.

Sense Concili Vaticà II no hi hauria Atri dels Gentils?

El Concili ens va obrir els ulls al món. Ens va demanar que l'Església estigués al món i que no hi volgués aportar altres forces que la fe, l'esperança i la caritat. En l'època de **Joan XXIII** es veia amb un cert optimisme la modernitat, perquè havia produït fruits positius com els avenços de les ciències, el sistema polític democràtic o els preludis d'un estat del benestar favorable als pobres. En canvi, després s'ha tornat a allunyar aquest horitzó de pau entre l'Església i la modernitat.

Va ser un parèntesi?

No. El diàleg és una actitud intrínseca al cristianisme. El diàleg no és una moda. La moda és allò que passa de moda. En canvi, el diàleg és una manera de ser. Es veu molt clar en els Fets dels Apòstols. Es veu com els deixebles de **Jesús** s'obrien amb una osmosi amb el món on ningú no hi perdia, i tots hi guanyaven.

També és cert que aquesta mirada al món és innata als que d'algun

manera han passat per la cultura del Vaticà II. Avui, un cristià normal de Catalunya es crea a ell mateix l'obligació i el compromís d'obrir els ulls al món i, per exemple, veure què fem amb la crisi. Si no considero aliè a la fe res del que és humà, llavors m'interessa saber l'arrel i la gènesi de les opinions contràries a la fe.

Sense condemnes?

Hi ha papes que van parlar contra el ferrocarril o altres aportacions de la vida moderna. Condemnar el món no és el paper de l'Església. El que ha de fer és aportar una esperança, una fe que és real, i fer veure com Déu influeix en la vida humana. I quan aquesta vida porta a la mutilació de la persona, és quan l'Església ha de dir que això mutila l'esperança i l'amor.

L'aportació de l'Església al món ha de ser oferir-li un coneixement nou: la fe. Déu és amic dels homes i això comporta l'amor. L'aportació és fe, esperança i amor. No és altra. A mitjan segle I, sant **Pau** ja uneix aquestes tres virtuts per al desplegament de la comunitat creient en el món. Totes tres ben juntes, mai separades.

Aquesta és la gran originalitat del cristianisme, i nosaltres tenim la necessitat de dir-ho al món. Vet aquí l'Atri dels Gentils.

Què s'ha d'esperar del diàleg entre creients i no creients?

Quan vaig fer les *Cartes Creuades* amb **Eugenio Trías**, ni jo pretenia la seva conversió, ni ell canviar-me a mi. El que pretenia era una cosa

gratuïta: entendre en quin punt la fe s'expressa amb raó davant del problema del mal. I això és important perquè crec que el 60 % de l'agnosticisme prové del problema del mal. Com podem pensar que un Déu bo tolera Auschwitz, tantes guerres o *tsunamis*? I nosaltres diem que l'amor és treure el mal del món. Fa poc un bisbe va dir que els homosexuals trobarien l'infern. No! Tots els homes, si no tenim amor, estem a l'infern. Tota persona, si no té un acompanyament amorós semblant al del Pare del Cel, es mor d'ansietat. No parli dels homosexuals; parli de tota persona sense amor.

Per tant, no cal anar a buscar resultats concrets?

No m'acabaria d'agradar que es programessin els objectius del diàleg. Per exemple, un objectiu molt concret podria ser la tolerància. Però la tolerància l'hem d'aprendre. I jo voldria respectar realment l'agnòstic.

Josep Maria Rovira Belloso

Teòleg. Professor emèrit de la Facultat de Teologia

Què els pot interessar als no creients?

Amb el pas dels anys, els agnòstics o els no creients han vist que la cultura cristiana ha estat molt més humana i entranyable que altres manifestacions de totalitarisme o despotisme ben poc humanes. Per exemple, com l'Església ha marcat el temps en sintonia amb la naturalesa humana a través dels temps litúrgics. O com ha marcat el nostre territori, amb el recolliment de les ermites romàniques i amb l'espiritualitat de les catedrals gòtiques i neoclàssiques, i alhora ha omplert amb molt bona música aquests espais.

Així, he trobat molts no creients que se sentien atrets pels fruits de la cultura catòlica. Persones que probablement ho havien rebut en la infantesa com a fe i per les quals, ara, ha quedat reduït a una cultura amable. També es fixen en Càritas, que ens recorda que hem de pensar

Hi ha un sector de població sense fe que no veuen inútil fer-se amb persones amb esperança

en els desvalguts i els pobres. Encara que no hi vegin fe, apareix així la necessitat d'una cultura que porti incorporat l'amor al qual tendeix la humanitat sana.

De no creients o agnòstics preocupats per aquest diàleg, n'hi ha gaires?

Tenim exemples de persones concretes que admeten no tenir la fe i que demostren un gran interès per la Bíblia, entesa com a mirall cultural d'humanitat. Així veig un sector de població, al qual no li desagrada el tracte amb els creients. No veuen inútil fer-se amb persones que tenen

una esperança. Dit així sembla molt poca cosa, però és molt important.

L'exemple paradigmàtic seria el d'aquell "catòlic cultural" que tot entrant en si mateix i reflexionant amb la seva dona davant del mar, pensa que hi ha una "font personal de l'Amor" que ens estima i... obre els ulls de la fe. Doncs vull imaginar un agnòstic que simplement no accepta aquesta darrera passa. Es queda amb un amor immanent a la humanitat, com el sostre del seu camí.

És un tema que es queda en les elits culturals?

Potser sí, però hi ha un sector de població preocupat per això. Tant me fa que sigui un 5 % com un 25 %. Són la gent que comparteix la següent preposició condicional: si Déu és Déu, realment està present a la vida i enganxat a la vida dels homes. Per això, els creients no hem de veure Déu com una magnitud fora de la vida humana, sinó present aquí i ben arrapada, perquè es pugui mostrar realment Déu.

Per què encara hem d'estar explicant que fe i raó no s'oposen sinó que es complementen? No és una obvietat?

És que ens ho hem d'explicar cada dia. Els objectius humans són recurrents, i si els oblides se t'allunyen cada vegada més. És allò que "els pares han de parlar amb els nens". Molt bé, ja ho sabem. Però si ho deixes per a l'endemà és un desastre, encara que tampoc vulgui dir que has d'estar tot el dia amb els nens.

Com ha dit el papa **Benet XVI**, la fe necessita la raó. La fe no pot ser irracional. La fe ha de ser raonable, però fent un salt més enllà de la pura raó instrumental. Al mateix temps, la fe és la gran aliada de la raó perquè sap anar més enllà del tancament d'una raó absoluta.

Catalunya és terra de diàleg?

I tant. Totalment d'acord. El dia que Catalunya deixi de ser una terra de diàleg haurem perdut la personalitat. La persona humana també és relació. I sota la paraula diàleg hi ha la paraula relació. I ha de ser positiva, oberta, receptora i acollidora.

MÀXIM MUÑOZ

Claretià. President de la Unió de Religiosos de Catalunya

Felicito *Vida Nueva* per la iniciativa de publicar un suplement també en català. Demuestra la seva estima per la nostra llengua i cultura i l'interès per la nostra Església de Catalunya. És molt positiu disposar en la nostra llengua d'un nou instrument d'informació i opinió, elaborat des d'aquí, que a més se situa en la línia oberta i conciliar característica de *Vida Nueva*, sensible també a l'aportació dels religiosos i religioses a la societat i a l'Església. Però jo valoro igual o més la possibilitat que part del contingut d'aquest suplement passi, en castellà, al cos general de la revista, que té molta difusió també per Amèrica Llatina. És bo que l'Església de Catalunya no es tanqui i que, a més de rebre la riquesa de les esglésies germanes, pugui també oferir el dinamisme i la riquesa propis.

Això, des de la perspectiva de la vida religiosa, està lligat amb una de les seves característiques: la tensió entre universalitat i particularitat,

entre globalització i arrelament. El fet que la immensa majoria de les congregacions religioses estiguem implantades en una bona colla de països, amb continu intercanvi de béns (persones, projectes, informació, reflexions...) a través de mitjans de comunicació, trobades, assemblees i capítols, fa que allà on som, a les esglésies locals, puguem aportar una sensibilitat i una perspectiva

molt enriquidora, que no sempre s'aprofita prou.

Aquesta perspectiva, però, està en tensió creativa constant amb una altra línia-força de la vida religiosa: l'encarnació de l'evangeli i de la pròpia vida als diversos llocs i pobles amb el consegüent respecte, estima i respecte per les seves llengües i cultures. Universal i arrelada: vet aquí un repte per a la vida religiosa i per a l'Església.

Trobada de celebració dels 30 anys de la Unió de Religiosos de Catalunya a Vic

Universals i arrelats

www.vidanueva.es

Síguenos en